

For at undgå dette bør told- og skatteregionerne fremover kunne anfægte omkostningsgodtgørelsesansøgningen, hvor de bestemt finder, at de angive udgifter til sagsførelsen er urimelige i forhold til sagens størrelse m.v. Ansøgningen skal så fremover kunne forelægges af told- og skatteregionen for den instans, der har truffet den endelige skatteretlige afgørelse i sagen, da denne instans bedst vil være i stand til at vurdere de samlede omkostninger rimelighed. Finder denne instans ikke, at sagsomkostningerne står i rimeligt forhold til den samlede sag, må skatteborgeren selv bære den økonomiske byrde, for så vidt angår den del, der findes at ligge ud over det rimelige.

Klagesystemet omlægges derved således, at det ikke længere er borgeren, som ikke får imødekommet sin godtgørelsesansøgning, der må klage, men herefter myndighederne, der får en anfægtelsesret, hvor de finder, at sagsomkostningerne ikke står i et rimeligt forhold til skattesagens størrelse. I betragtning af myndighedernes ressourcer sat over for borgerens, finder forslagsstillerne dette system langt mere rimeligt. Afgørelsen af klagen vil være endelig over for borgeren, da hans/hendes ansøgning da har været gennem en to-instans-behandling, og da klageinstansen må formodes at være upartisk i forhold til skattemyndighederne, eftersom det er samme instans, der har givet borgeren helt eller delvis medhold.

I øvrigt skal det lige nævnes, at det jo er konkurrencemyndighederne, der har foranlediget, at de vejledende satser for blandt andet advokatsalærer er blevet fjernet. Det kan derfor ikke lastes borgerne, at advokaterne de seneste år har »skruet deres salærer op«. Konkurrencemyndighederne kunne jo igen tillade, at der var vejledende salærer for faste ydelser.

I Omkostningsdækningsudvalgets betænkning nr. 1382 nævnes det ligeledes, at en øget brug af professionelle rådgivere på skatteborgerens side kan have den uheldige bivirkning, at det almindelige forvaltningsretlige princip – officialprincippet (undersøgelsesprincippet) – svækkes, idet myndighederne ikke i samme grad føler sig forpligtet til at finde de oplysninger, der taler for borgerens sag, når denne har en rådgiver ved sin side. Dette princip opleves i forvejen af borgerne som ikke eksisterende eller illusorisk, idet de føler, at myndighederne driver uhæmmet klapjagt på dem. Når myndighederne henvender sig til borgerne med f.eks. en skatteansættelsesændring, er det op til borgeren at tilbagevise ændringen ved at fremlægge behørig dokumentation og fremskaffe de manglende oplysninger, hvorved det af borgeren opleves som nærmest omvendt bevisbyrde. Samtidig skriver myndighederne ofte til borgerne i et sprog, der gør, at bor-

geren ikke rigtig kan gennemskue, hvad det handler om, da reglerne jo er meget komplicerede. Og det bliver ikke bedre af, at myndighederne ikke oversætter det til et sprog, hvor man som menig borger kan forstå, hvad det handler om.

Desuden kan argumentationen jo vendes om, og der kan argumenteres for, at princippet vil blive styrket, idet skattemyndighederne efter forslaget risikerer at skulle dække op til 50 pct. mere end tidligere, hvorfor de får en skærpet interesse i at træffe den helt rigtige afgørelse. Forslagsstillerne forestiller sig, at nærværende forslag kunne få den rimelige konsekvens, at skattemyndighederne begyndte at anlægge en vurdering af »procesøkonomien« i en sag, således at ubetydelige sager ikke længere ville blive forfulgt af den simple grund, at omkostningerne – både for den berørte borger og myndighederne (skatteborgerne indirekte) – vurderes for store i forhold til det provenu, der er på tale.

Også tidsmæssigt vil det være i myndighedernes interesse at fremskynde behandlingen/afgørelsen af en skattesag, da dette må antages at mindske de samlede sagsomkostninger. Alt for ofte trækker sager ud i årevis. Myndighederne er i den forbindelse under mistanke for at trække sagerne bevidst for at »køre borgerne trætte«. Danmark har en kedelig position, når det gælder lange sagsbehandlingstider fra myndighedernes side. Flere gange er Danmark da også blevet dømt ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for unødvendig og umenneskelig lang sagsbehandlingstid i tvister mellem borgere og staten.

Skulle nogle være bange for, at en øget omkostningsgodtgørelse skulle medføre en masse grundløse sager, så er der dertil kun at sige, at borgerne fortsat risikerer at skulle bære 50 pct. af omkostningerne ved en sag, hvis borgeren taber. Retstilstanden på dette område er derfor uforandret, da der fortsat er et betydeligt »selvrisikomoment«.

Forslagsstillerne ønsker samme omkostningsgodtgørelsesregler, uanset om der er tale om fysiske eller juridiske personer, idet en afgrænsning af de juridiske personer, som man finder især skal beskyttes af reglerne ganske som almindelige fysiske personer, vil være meget svær at drage. Og generelt er det kun ret og rimeligt, at der ydes 100 pct. godtgørelse, uanset hvem der vinder over myndighederne, da ingen bør skulle bære et tab i den situation.

Der er ofte den holdning hos skattemyndighederne, at når det gælder tvister med private virksomheder, så er der tale om to ligeværdige parter. Men det er bestemt ikke tilfældet. Den lille håndværksmester eller fiskeskipper er ofte helt uden professionel assistance